

הגשרפין פרק תשיעי סנהדרין

ע"ה

עין משפט
נר מצוה

כה א מיי פיד מהל רות
הלכה ו סנה לאין
קמנ:
כו ב מיי סס פיד הלכה
מ:
כז ג ד מיי סס הלכה ו:
כה ה ו מיי סס הי"ט:
כח ז מיי פיד הלכות
לפסוד ביהא הי"ב
לט ח ט מיי פיד מהל
לפסוד פיד סן:
ל א י כ מיי פיד מהל סק
ממון הלכה ו:
לב ל מיי סס הלכה מ:
לד מ מיי פיד מהל רות
הלכה ג ה:

אי לאו כהו סיוול לפתח. תפול מיד כנגדה ולא לנדרין: אלא כה
כחוש הוא. אינו כהו חזק אלא קלת כהו יש כהן והאי דלא אלה
לעיל משום שכלה כה חזק הוריקה והאבן חזרתה לארץ אבל עדיין
הולכת היא ממקלת כהו: הי"ג ר' יהודה בן כסירא אומר בזה אחר

בגוסס כ"ד ארם. תימה אותו שעשאו גוסס אמאי פטור הא
רוב גוססין למיתה? ואמרין צריש בן סורר ולעיל דף
פ"ט: דהולבין דיני נפשות אחר הרוב והמכה חנירו ואמרוהו למיתה
ומת מי לא מתייבז והא נמי אמרד למיתה הוא וי"ל דכיון שהקילה

זה האחרון חייב וכו': עד דליכא כל
נפש. וכיון דמתחילה קייש הראשונים
בהריגתו ליכא כולה נפש נמכה
האחרון: כל דהוא נפש. אפי' מקלטה
ומיהו היכא דהכהו בנת אחת לא
קטילין לבלאו דליש כי יכה אחר
רחמנא ולא שנים שהכוה: הכל
מודים כהורג אס אדם טריפה.

עליו מורה שפושטין אותו כדלמרינן
בפמון ואע"פ שאמרוהו למיתה אין
הורגין כל זמן שהוא חי חיימין נמי
דלומדין למיתה וחי אף על גב דרובא
מיישי הלכך כיון שכל אחר והרגו
פטור ומדע דהא אשכחן גוסס בידי
שמים דנחשב כחי למייבז את ההורג
אע"ג דרוב גוססין למיתה הלכך אין
למחיה בגוסס בידי אדם אס נחשבנו
כחי לפטור מי שעשאו גוסס:

כגון נקב הושט או קרום המוח:
שהוא פטור. מדלא אפליגו ביה
שמע מיהא כיון דליכא חמיקה
סומנין מוחו גברא קטילה חשיב ליה:
בגוסס בידי שמים. וכל אחר והרגו
הכל מודים שחייב דלא איתעביד ביה
מעשה צרישא והרי הוא כחי: בגוסס
בידי אדם. כגון זה שקרוב למות
מתמה המכות אלא לא עשאוהו
הראשונים טריפה: מפסי סמיני.
סימן חיותא: כל נפש להביא וכו'.
דשמע כל דהוא נפש: שהוא חייב.
האחרון: ובערס סרע. והרי לרואה
רואה: שלא בפני כ"ד. ואתה כל
לחיינו על פי עדים פטור דאין עדותן
עדות דהיא עדות שאי אמה יכול
להזימה לקיים בה דין הומה שאס
חזמו אין נהרגין דגברא קטילה נעו
למקטיל: אס טריפה. אדם טריפה
ורבעו חנירו במשכב וכו': חייב.

כ"ד מדיי איה אטריפה וכו'. אף
על גב דקרלא קא דרשי
איתעריך ליה להני עמימי:

ההורג את הטריפה פטור. אפי'
למ"ד טריפה חיה דסופו
שימות נחבלה זו ומדע דהא רבא
אית ליה טריפה חיה בפרק קמא
דממורה (דף י"א: וסס) ומיהו נראה
דהתם גרסין רבה בר פלוגמיה של
רב תסדא ועוד דלכנמיה הפוכה
בפרק קמא דכטורות (דף ג' וסס):

בפני בית דין חייב. כגון דרואה
ניוס שדנין על ראייתו דלי
רואהו גלילה נעו עדות דממוכ
בהמובל (י"ק ד' ג' וסס) וכיון דנעו
עדות נעין עדות שאמה יכול
להזימה: שורר טריפה שהרג חייב.
אע"ג דכשיליה פרק ד' ו' (סס דף
מ"ד): פטרינן לרבי שמעון שור
שממין להרוג את זה והרג את זה
מטעם דכמיסת בעלים קך מיתת
השור לא דמי דהתם העטם שור
לשניהם אבל כאלם שייך לפטור
מטעם עדות שאי אמה יכול להזימה
ובשור לא שייך דאס החזמו עדים
משלמים דמי שור טריפה לבעלים:
נגדף

מוסף רש"י

כהורו עשרה בני אדם
כדי שטרין. שאין יודע על
די מי טרגו (י"ב) דבעין
שיה כל נפש אדם. כל
הנפש ואין כלל אמה כל
הנפש ופטורים למיתה שום
נזק. וכל עדות שאי
אתה יכול להזימה לא
שמה עדות. דהתמה
אמר דבתיב (עו) ודכסו
הפטורים היטב והנה עד
שקר העו וגו' וישמעון וי'
לפטר וזה לעשות וי'
עדות שאמה יוכל לקיים בה
מרת המה היא עדות ואי
לא לא נפשיהו י. וכו':

ב"ד חייב שלא בפני ב"ד פטור בפני ב"ד חייב דכתיב: ובערת הרע מקרבך
שלא בפני ב"ד פטור דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה הא תו למה לי
היינו דך הרובע את הטריפה איצטריכא ליה מהו דתימא ליהוי כמאן
דמשמש מת וליפטר קמ"ל דמושום הנאה הוא והא אית ליה הנאה ואמר
רב אשי יעדים שהעידו במריפה והחזמו אין נהרגין עדי טריפה שהחזמו נהרגין
רב אשי אמר יאפילו עדי טריפה שהחזמו אין נהרגין לפי שאינן בזוממי וזוממין
ואמר רבא שור טריפה שהרג חייב יושור של אדם טריפה שהרג פטור מאי
טעמא אמר קרא י' השור יסקל וגם בעליו יומת כל היכא דקרינא ביה וגם
בעליו יומת קרינן ביה השור יסקל וכל היכא דלא קרינן ביה וגם בעליו יומת
לא קרינן ביה השור יסקל רב אשי אמר יאפילו שור טריפה נמי שהרג פטור
מאי טעמא כיון דאילו בעלים הוו פטורי שור נמי פטור: שיסה בו את הכלב
וכו': אמר רב אחא בר יעקב כשתמצא לומר לדברי ר' יהודה ארם נחש
בין שינוי הוא עומד לפיכך י' מכיש בסייף ונחש פטור לדברי חכמים ארם:
נחש מעצמו הוא מקיא לפיכך נחש בסקילה י' והמכיש פטור:
מתני' המכה את חברו בין באבן בין באגרופ ואמרוהו למיתה והיקל
ממה שהיה ולאחר מכאן הכבד ומת חייב ר' נחמיה אומר פטור שרגלים
לדבר: **גמ'** י' תעו רבנן את זו דרש רבי נחמיה י' אם יקום והתהלך בחוץ
על

עדים כדלמרינן לעיל שור נמי לא מקטיל:
נעלים הוקש: שיסה. גידיה: השיך. שאחז הנחש והולכו והשיך הנחש כצפרו: בין שינוי עומד. והרי הוא כחוקע סבין כצטנו
ללאו גרמא הוא שהרי כלי משחיתו כידו: מכיש בסייף. כדן רות: מעלמו מקיא. כנשיכמו וכשהשיכו זה עדיין אין בו
כדי להמית לפיכך גרמא בעלמא הוא אף על פי שיועד שסופו להקיא מיהו לאו מכמו מייס: לפיכך נחש בסקילה. כדן שור
שהמית דכל בהמה וחיה כשור הן י' אלא שדבר הכמו בהמה: **מתני'** ואמרוהו למיסה. בית דין. אבל אמרוהו לחיה למיסה
אפילו לרבנן פטור דלקמן (ע"ג): והיקל משה שהיה. וזכרו ואמרוהו למיסה: שרגלים לדבר. שלא מת מחמת הכל. חולל
גמ'

המזימין את הראשונים כשהן נעשו
וזוממין הו' להו וזוממין של וזוממין
קמאי. כל עדות וזמס קרו וזוממי של
דון כדלמרינן וזוממי נת כהן באלו
הן הנחנקין (למן דף מ"ד): וגם בעליו
יומס. כלי' כמיסת בעלים (בסנהדרין
דף ג.) כך מיתת השור. ולהא מילתא
נמי מקשינן להו דכיון דאילו קטיל
מריה שלא בפני' לא מקטיל על פי
עדים כדלמרינן לעיל שור נמי לא מקטיל:
נעלים הוקש: שיסה. גידיה: השיך. שאחז הנחש והולכו והשיך הנחש כצפרו: בין שינוי עומד. והרי הוא כחוקע סבין כצטנו
ללאו גרמא הוא שהרי כלי משחיתו כידו: מכיש בסייף. כדן רות: מעלמו מקיא. כנשיכמו וכשהשיכו זה עדיין אין בו
כדי להמית לפיכך גרמא בעלמא הוא אף על פי שיועד שסופו להקיא מיהו לאו מכמו מייס: לפיכך נחש בסקילה. כדן שור
שהמית דכל בהמה וחיה כשור הן י' אלא שדבר הכמו בהמה: **מתני'** ואמרוהו למיסה. בית דין. אבל אמרוהו לחיה למיסה
אפילו לרבנן פטור דלקמן (ע"ג): והיקל משה שהיה. וזכרו ואמרוהו למיסה: שרגלים לדבר. שלא מת מחמת הכל. חולל
גמ'